

Sygn. akt III C 328/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 3 stycznia 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. W.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w S.

o podwyższenie renty

I. oddała powództwo;

II. przyznaje radcy prawnemu G. N. od Skarbu Państwa – (...) w Szczecinie kwotę 5.904 zł (pięć tysięcy dziewięćset cztery złote), w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu;

III. nie obciąża powódki kosztami postępowania należnymi pozwanej.

Sygn. akt III C 328/16

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 23 lutego 2016 r. powódka J. W. wniosła o podwyższenie renty przyznanej od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w S. ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym (...) w dniu 18 lipca 2007 r. ze 100 zł do 400 zł miesięcznie, począwszy od 1 marca 2016 r., płatnej do 10. dnia każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności. Ponadto powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 10.800 zł z tytułu podwyższenia renty ze 100 zł do 400 zł miesięcznie za okres trzech lat wstecz, tj. od 1 marca 2013 r. do 28 lutego 2016 r., jak również podwyższenia renty miesięcznej o stopę waloryzacji za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2012 r. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wywodzono, że od momentu zawarcia ugody sądowej zmieniły się stosunki ekonomiczne, koszty życia, leków, wizyt lekarskich i rehabilitacji. Powódka przeszła realloplastykę stawu kolanowego prawego w maju 2010 r. , ponadto rozpoznano u niej obustronną gonartrozę. Powódka ma chorobę stawów kolanowych, zwyrodnienia kręgosłupa, przewlekły zespół bólowy korzeniowy, pourazowe bóle głowy i zespół zawrotów głowy,

które to schorzenia są związane ze zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi pozwany. Powódce zalecono zabiegi rehabilitacyjne, dietę, leki, ćwiczenia i kontrole ortopedyczne. Powódka na leki wydaje 100 zł miesięcznie, ponadto ponosi koszty dojazdu do szpitala, apteki. Powódka powinna odbywać zabiegi rehabilitacyjne, ale czas oczekiwania na ich świadczenie w ramach publicznej opieki zdrowotnej jest zbyt długi, a na prywatne zabiegi pozwana nie dysponuje środkami. Powódka podnosiła, że kwota przyznanej renty jest zbyt niska w porównaniu z wydatkami ponoszonymi przez nią w związku z wypadkiem z 2003 r., a od czasu jej ustalenia koszty życia zwiększyły się blisko o 40-50%. Zdaniem powódki wobec zmiany stosunków, na podstawie art. 907 § 2 k.c. pozew jest uzasadniony.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swą rzecz kosztów postępowania. Pozwany zakwestionował, by od czasu zawarcia ugody doszło do takiej zmiany stosunków, która uzasadniałaby podwyższenie wypłacanej powódce renty ze 100 zł do 400 zł miesięcznie, jak również, by powódka miała prawo domagać się zwaloryzowania renty o wskaźnik waloryzacji, o którym mowa w art. 88 i 89 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia powódki w zakresie roszczenia o podwyższenie renty miesięcznej o stopę waloryzacji za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2012 r.

W piśmie procesowym z dnia 9 maja 2016 r. powódka podtrzymała swe roszczenia, wskazując w szczególności, iż gdyby Sąd uznał, że renta przyznana powódce nie podlega waloryzacji o wskaźnik waloryzacji, zasadne jest jej podwyższenie za wskazany w pozwie okres na podstawie art. 907 § 2 k.c.

Na rozprawie w dniu 25 maja 2016 r. powódka wyjaśniła, że wnosi o waloryzację renty na zasadach analogicznych do waloryzacji rent i emerytur, a na wypadek uznania, że uprawnienie to powódce nie przysługuje – o wskaźniki procentowe podane w piśmie procesowym z dnia 9 maja 2016 r.

W pozostałym zakresie strony nie modyfikowały swych stanowisk procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. W. w dniu 24 października 2003 r. podczas przechodzenia przez jezdnię została potrącona przez P. R., kierującego samochodem marki P.. Sprawca wypadku związany był z pozwanym (...) Spółką akcyjną w S. umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

W wyniku wypadku powódka doznała złamania z przemieszczeniem kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej oraz kości strzałkowej prawej i stłuczenia okolicy łokciowej prawej oraz głowy. Po wypadku od 24 października 2003 r. do 31 października 2003 r. powódka przebywała w szpitalu, gdzie nastawiono złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej i zespolono płytką metalową.

Przed wypadkiem powódka leczyła się z powodu zespołu bólowego i bólowo – korzeniowego kręgosłupa szyjnego, a także zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego lewego.

Powódka od 1999 r. podlega opiece neurologa z powodu bólów i zawrotów głowy, a także bólów kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego. Wypadek z 2003r. nie wpłynął na pojawienie się u powódki schorzeń neurologicznych, mógł jedynie nasilić bóle głowy na okres 2-3 tygodni od jego zaistnienia. Doznany w czasie wypadku uraz głowy był powierzchowny, nie doszło do uszkodzenia strukturalnego mózgowiczaszki, ani układu nerwowego, jak również wstrząśnienia mózgu.

Od 7 do 29 września 2004 r. powódka przebywała w szpitalu na oddziale rehabilitacyjnym, gdzie stosowano leczenie usprawniające po złamaniu kości piszczelowej prawej. Od 6 stycznia 2005 r. do 8 lutego 2005 r. powódka odbywała w szpitalu rehabilitację z powodu przykurczu zgięciowego i niestabilności stawu kolanowego prawego.

W maju 2005 r. powódka poddawana była zabiegom rehabilitacyjnym kolana prawego. Zabiegi rehabilitacyjne kontynuowała w kolejnych latach.

W okresie od 14 marca 2006 r. do 17 marca 2006 r. powódka przebywała w szpitalu w związku ze zmianami zwyrodnieniowymi oraz koślawością stawu kolanowego prawego po złamaniu i leczeniu operacyjnym kłykcia bocznego kości piszczelowej, a także – uszkodzeniowego zwyrodnienia tylnej części łąkotki przyśrodkowej. Wówczas wykonano u powódki artroskopię stawu kolanowego prawego, częściową meniscektomię przyśrodkową i usunięto śruby z kości piszczelowej.

Pourazowe zmiany zwyrodnieniowe i niestabilność stawu kolanowego prawego powstały w następstwie wypadku z 2003 r. Narastające bóle i ograniczenie ruchomości stawu kolanowego spowodowały konieczność leczenia operacyjnego. Częściowe usunięcie łąkotki przyśrodkowej w 2006 r. nie przyniosło istotnej poprawy i wystąpiła konieczność wykonania alloplastyki stawu kolanowego - w okresie od 19 lutego 2007 r. do 28 lutego 2007 r. powódka przebywała w szpitalu z powodu zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego prawego, wówczas poddano ją alloplastyce całkowitej stawu kolanowego prawego.

W ugodzie sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym (...) w dniu 18 lipca 2007 r. w sprawie o sygn. akt II C 1087/06 pozwany zobowiązał się zapłacić powódce kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zobowiązał się do zapłaty na jej rzecz comiesięcznej renty w wysokości 100 zł, płatnej do 10. dnia każdego miesiąca, poczynając od sierpnia 2007 r., mającej na celu zabezpieczenie wydatków powódki związanych z leczeniem skutków wypadku, które w pozwie wniesionym w tej sprawie powódka szacowała na kwotę 200 zł miesięcznie.

W 2007 r. powódka utrzymywała się z renty rodzinnej w kwocie ok. 1.200 zł. Renta rodzinna nadal jest źródłem utrzymania powódki i wynosi ok. 1460 zł. Oprócz tego świadczenia powódka uzyskuje od pozwanego co miesiąc rentę w kwocie 100 zł ustaloną w ugodzie.

dowody:

- wyrok z dnia 19.03.2004 r. k. 58
- protokół oględzin lekarskich k. 23 – 26 akt sprawy XIV K 595/04
- karty informacyjne leczenia szpitalnego k. 64, 65, również k. 7 – 12, 79-80, 84-88, 95, 98-99, 177 akt II C 1087/06
- skierowania k. 14, 101, 113, 197 akt II C 1087/06
- zaświadczenia lekarskie k. 15- 16, 76-77, 187, 196 akt II C 1087/06
- historia choroby k. 18 – 20, 89-90, 92-93, 96-97, 100- 106-110, 112, 114-126 akt II C 1087/06
- protokół badania k. 26-29, 134-140, 141-145, 146-150 akt II C 1087/06
- faktury k. 30-34, 128-133, 178-180, 185-186 akt II C 1087/06
- karta zabiegowa k. 81 – 82 akt II C 1087/06
- skierowanie k. 83 akt II C 1087/06
- informacja k. 91, 94 akt II C 1087/06
- wynik konsultacji neurologicznej k. 111 akt II C 1087/06
- pozew k. 59-63
- ugoda sądowa k. 9
- odcinek renty k. 10

- pisma ZUS z dnia 6.05.2016 r. k. 86, 91
- dokumentacja medyczna z poradni neurologicznej – koszulka k. 250
- zeznania świadka K. W. k. 123-124
- zeznania powódki k. 124-125
- opinia biegłego sądowego H. M. k. 188-204
- opinia biegłej sądowej T. K. – P. k. 245-249
- wyjaśnienia biegłej sądowej T. K. – P. do opinii k. 281-282

We wrześniu 2009 r. nasiliły się u powódki dolegliwości bólowe stawu kolanowego prawego, w grudniu 2009 r. zaistniało podejrzenie obluzowania się protezy tego stawu.

W dniu 10 maja 2010 r. powódka została poddana realloplastyce całkowitej stawu kolanowego prawego z powodu obluzowania się jego protezy. W związku z tym przebywała w szpitalu od 6 do 15 maja 2010 r. Zabieg ten był odległą konsekwencją przebytego złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej w 2003 r.

Powódka od 9 lipca 2010 r. do 11 sierpnia 2010 r., a także od 2 lutego 2011 r. do 5 marca 2011 r. oraz od 10 sierpnia 2012 r. do 7 września 2012 r. przebywała w szpitalu na oddziale rehabilitacji w celu leczenia usprawniającego i zmniejszenia dolegliwości bólowych.

W okresie od 14 września 2011 r. do 5 października 2011 r. powódka przebywała w sanatorium w związku z chorobą zwyrodnieniową stawów kolanowych i chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa.

W marcu 2014 r., a także w marcu i lipcu 2016 r. powódka odbywała zabiegi rehabilitacyjne, a w kwietniu i maju 2016 r. powódka poddawała się masażom, za jeden płacąc 40 zł.

Powódka posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z powodu upośledzenia narządu ruchu, przy czym niepełnosprawność ta datuje się od 12 marca 1999 r.

Następstwem przebytego w wypadku z 2003 r. złamania kości piszczelowej prawej jest sztuczny staw kolanowy prawy. Celem utrzymania korzystnego wyniku alloplastyki tego stawu wskazane są ćwiczenia stawu kolanowego prawego zapewniające prawidłową siłę mięśniową kończyny, które powódka może wykonywać samodzielnie. Nie ma wskazań do zabiegów fizjoterapeutycznych na staw kolanowy prawy i konieczności stosowania leczenia farmakologicznego. Zgłaszane przez powódkę bóle w okolicy stawu kolanowego i podudzia prawego są związane ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa. Powódka wymaga okresowego leczenia rehabilitacyjnego z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i stawu kolanowego lewego.

dowody:

- zaświadczenia lekarskie k. 11, 14-15, 21, 239-240
- zaświadczenie o stanie zdrowia k. 12-13,
- karty informacyjne leczenia szpitalnego k. 16, 17, 19, 20
- karta informacyjna z pobytu sanatoryjnego k. 18
- skierowania k. 23, 121
- karta zabiegów k. 24

- dokumentacja medyczna z (...) nr 1 w S. – koperta k. 106
- faktury k. 116
- raport k. 66-70
- orzeczenie z dnia 17.11.2014 r. k. 128
- zeznania świadka K. W. k. 123-124
- zeznania powódki k. 124-125
- opinia biegłego sądowego H. M. k. 188-204

Powódka była poddawana badaniom w poradni onkologicznej w ramach profilaktyki nowotworowej.

dowody:

- wynik konsultacji k. 148,
- wyniki badań k. 149, 156-157
- skierowanie k. 150
- historia choroby k. 151-154

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę roszczenia powódki stanowił przepis art. 907 § 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, iż pozwany realizował wynikający z art. 444 § 2 k.c. obowiązek zapłaty powódce renty, która została ustalona w ugodzie sądowej zawartej przed Sądem Rejonowym (...) 18 lipca 2007 r. w sprawie o sygn. akt II C 1087/06. Zgodnie z art. 444 § 2 k.c. jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Spór stron wynikał z odmiennej oceny tego, czy doszło do zmiany stosunków, uzasadniających podwyższenie tej renty ze 100 zł do 400 zł miesięcznie, poczynając od 1 marca 2013 r. , jak również tego czy powódka ma prawo domagać się jej waloryzacji o wskaźnik waloryzacji rent i emerytur za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2012 r.

Zważyć trzeba, że zmiana renty jest dopuszczalna również za okres poprzedzający wniesienie powództwa o jej zmianę, lecz okres ten nie może sięgać nie tylko poza datę zmiany stosunków, ale i poza termin przedawnienia zaległych świadczeń okresowych oraz poza datę orzeczenia lub ugody, w których została określona renta mająca podlegać zmianie w wyniku uwzględnienia powództwa.

Pozew wniesiono w niniejszej sprawie w dniu 23 lutego 2016 r., co przerwało bieg terminu przedawnienia roszczeń o zapłatę świadczeń wymagalnych po 23 lutego 2013 r. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powódki dochodzonych za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2012 r., a tym samym skutecznie uchylił się od ich zaspokojenia. Z tej już przyczyny powództwo w zakresie podwyższenia renty za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2012 r. nie mogło zostać uwzględnione.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż w ocenie Sądu brak jest podstaw do dokonania podwyższenia renty wypłacanej powódce o wskaźnik waloryzacji emerytur i rent wypłacanych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem w ugodzie nie zawarto postanowień ustalających jako podstawę tejsze renty przepisy o zaopatrzeniu emerytalnym i rentowym (tak SN w wyroku z dnia 14 czerwca 1973 r., sygn. akt I PR 159/73). Brak jest również podstaw do podwyższenia jej o wskaźniki wskazane przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 9 maja 2016 r., odnoszące się li tylko do wzrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, choćby z tej przyczyny, że renta ustalona w ugodzie nie miała zrekompensować powódce utraconych dochodów, ale zwiększenie potrzeb związanych z leczeniem, na co wskazuje uzasadnienie pozwu złożonego w sprawie II C 1087/06.

Wskazania wymaga w tym miejscu, iż stan faktyczny niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zawnioskowane przez strony, zeznania świadka i powódki, a także – opinie biegłych oraz wyjaśnienia biegłej T. P. złożone na rozprawie. Dowody z dokumentów nie były przez strony kwestionowane i nie budziły zastrzeżeń Sądu. Sąd nie znalazł również podstaw, by kwestionować wiarygodność zeznań świadka i powódki, jednakże oceniając obecny stan zdrowia powódki i konsekwencje wypadku z 2003 r. Sąd nie był władny oprzeć się o zeznania świadka i powódki, bowiem osoby te nie posiadają wiedzy i doświadczenia z zakresu nauk medycznych – w tej mierze Sąd uwzględnił opinie biegłych sądowych, do wiarygodności których Sąd powziął żadne zastrzeżenia. Opinie te zostały oparte na bogatej dokumentacji medycznej zgromadzonej zarówno w toku tego postępowania, jak i w aktach sprawy II C 1087/06, a ponadto - bezpośrednim badaniu powódki. Wskazać należy, iż powódka zgłosiła zarzuty jedynie do opinii biegłej T. P., jednakże zostały one odparte przez biegłą w jej wyjaśnieniach złożonych podczas rozprawy.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu nie dowiedziono, że doszło do zmiany stosunków, uzasadniających podwyższenie renty, poczynając od 1 marca 2013 r. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 kwietnia 2014 r. (sygn. akt IV CSK 444/13) znaczenie zwrotu „zmiana stosunków” w rozumieniu art. 907 § 2 k.c. należy odnieść do faktów, które w świetle przepisów stanowiących podstawę zasądzenia renty mają znaczenie dla ustalenia jej rozmiaru i czasu trwania. Nowe okoliczności stanowiące podstawę stwierdzenia zmiany stosunków mogą dotyczyć zarówno sfery osobistej uprawnionego do renty lub zobowiązanego z tego tytułu, jak i zjawisk o charakterze obiektywnym, przy czym w każdym z tych wypadków decydujące znaczenie mają ich gospodarcze następstwa. W orzecznictwie przyjmuje się, że zmianę wysokości renty na podstawie art. 907 § 2 k.c. może uzasadniać istotny spadek siły nabywczej pieniądza, w wyniku którego zwiększa się negatywny skutek gospodarczy zdarzenia wywołującego szkodę (por. uchwały SN z dnia 29 października 1993 r., sygn. akt III CZP 142/93 i z dnia 20 kwietnia 1994 r., sygn. akt III CZP 58/94 oraz wyrok z dnia 9 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 94/08,).

Odnosząc się do podstawy prawnej obowiązku zapłaty powódce renty przez pozwanego należało rozważyć, czy po dacie zawarcia ugody zwiększyły się potrzeby powódki związane z leczeniem skutków wypadku z 2003 r. Dla oceny tego kluczowe okazały się dowody z opinii biegłych sądowych.

I tak : jak wynika z opinii biegłego sądowego H. M. (2), następstwem przebytego przez powódkę w wypadku z 2003 r. złamania kości piszczelowej prawej jest sztuczny staw kolanowy prawy. Zabieg alloplastyki tego stawu powódka przeszła w lutym 2007 r., a zatem przed ustaleniem jej prawa do renty w ugodzie sądowej. Wprawdzie po tej dacie, z powodu obluźowania się protezy, zaszła konieczność jej wymiany (realloplastyki) w maju 2010 r., co było odległą konsekwencją przebytego w wypadku złamania, jednakże – jak wskazał jednoznacznie biegły - nie ma obecnie wskazań do zabiegów fizjoterapeutycznych na staw kolanowy prawy i konieczności stosowania leczenia farmakologicznego, bowiem w celu utrzymania korzystnego wyniku alloplastyki stawu, który uległ uszkodzeniu w konsekwencji urazów doznanych w wypadku z 2003 r., wskazane jest jedynie wykonywanie przez powódkę ćwiczeń stawu kolanowego prawego zapewniające prawidłową siłę mięśniową kończyny, które powódka może wykonywać samodzielnie. Z powyższego wynika, iż po zabiegu z 2010 r. stan zdrowia powódki w związku z wypadkiem z 2003 r. ustabilizował się i nie pojawiły się żadne nowe dolegliwości, które stanowiłyby jego konsekwencją. Biegły wyjaśnił przy tym, że zgłaszane przez powódkę bóle w okolicy stawu kolanowego i podudzia prawego są związane ze zmianami zwyrodnieniowymi kręgosłupa i właśnie z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa oraz stawu kolanowego lewego (a nie prawego) powódka wymaga okresowego leczenia rehabilitacyjnego, któremu bezspornie się poddaje.

Z kolei biegła sądowa T. P. stwierdziła, że wypadek z 2003r. nie wpłynął na pojawienie się u powódki schorzeń neurologicznych. Biegła wskazała, że uraz głowy doznany wówczas przez powódkę był powierzchowny, nie doszło do uszkodzenia strukturalnego mózgowca, ani układu nerwowego, jak również wstrząśnienia mózgu. Biegła wyjaśniła, że uraz ten mógł nasilić bóle głowy na okres 2-3 tygodni od jego zaistnienia, zwracając uwagę na to, iż powódka jeszcze przed wypadkiem podlegała opiece neurologa z powodu bólów i zawrotów głowy, bólów kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego, co znajduje odzwierciedlenie w dokumentacji medycznej pochodzącej z poradni neurologicznej.

Z powyższego wynika, że wydatki ponoszone obecnie przez powódkę na leczenie farmakologiczne i rehabilitację pozostają bez związku z wypadkiem z 2003 r., zatem nie sposób przyjąć, by po 18 lipca 2007 r. doszło do zwiększenia się potrzeb powódki związanych z leczeniem skutków wypadku, a tym samym, by żądanie podwyższenia renty było uzasadnione.

Wskazać także należy, iż w 2007 r. wskaźnik inflacji (wzrostu przeciętnego poziomu cen w gospodarce, a tym samym spadku siły nabywczej pieniądza) wyniósł 2,5%, w 2008 r. 4,2%, w 2009 r. 3,5 %, w 2010 r. 2,6%, w 2011 r. 4,3%, w 2012 r. 3,7%, w 2013 r. 0,9%, a w 2014 r. 0%. Natomiast w 2015 r. wystąpiła deflacja na poziomie 0,9%, a w 2016 r. na poziomie 0,6%, co oznacza, że przeciętny poziom cen w gospodarce spadł, skutkując wzrostem siły nabywczej pieniądza. Dopiero w 2017 r. wskaźnik inflacji wyniósł 2%. Nie doszło zatem w tym okresie do istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza, która w ogóle uzasadniałaby podwyższenie renty. Gdyby nawet było odmiennie i po lipcu 2007 r. wystąpił istotny spadek siły nabywczej pieniądza, to biorąc pod uwagę to, iż po realloplastyce stawu kolanowego prawego stan zdrowia powódki związany z wypadkiem z 2003 r. ustabilizował się i w związku z tym powódka nie ponosi żadnych wydatków na leczenie i rehabilitację, zmiana ta i tak nie uzasadniałaby podwyższenia świadczenia wypłacanego powódcie.

Z tych względów Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w pkt I wyroku.

W punkcie II wyroku przyznano pełnomocnikowi powódki z urzędu od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej jej udzielonej, stosownie do § 4 ust. 1 – 3, § 8 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz.1805), mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, stopień zawilosci sprawy, nakład pracy radcy prawnego i jego wkład w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności liczbę rozpraw i czynności podjętych w sprawie, zwłaszcza z uwagi na zakres postępowania dowodowego.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punkcie III wyroku Sąd oparł o przepis art. 102 k.p.c. W tym zakresie Sąd miał na względzie nie tylko obiektywnie trudną sytuację materialną powódki, która utrzymuje się z renty rodzinnej w wysokości ok. 1.460 zł miesięcznie i renty wypłacanej przez powódkę w kwocie 100 zł, ale i zły stan zdrowia, skutkujący potrzebą stałego leczenia i rehabilitacji, a tym samym ponoszenia wydatków, jak również to, iż powódka wytaczając powództwo mogła działać w przekonaniu o jego zasadności - dopiero w toku postępowania, po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych sądowych, okazało się, że jest odmiennie. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż obciążenie powódki kosztami procesu sprzeciwiałoby się zasadom słuszności.